

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

София, 21 септември 2004 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Неделчо Беров

Членове: Стефанка Стоянова

Мargarита Златарева

Васил Гоцев

Людмил Нейков

Румен Янков

Лазар Груев

Мария Павлова

Емилия Друмева

Владислав Славов

Евгени Танчев

при участието на секретар-протоколита Гергана Иванова разгледа в закрито заседание на 21 септември 2004 г. конституционно дело №8/2004 г., докладвано от съдията Емилия Друмева.

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 2 и 4, предл. второ от Конституцията.

Делото е образувано на 15.07.2004 г. по искане на Главния прокурор на Република България. Иска се да бъдат обявени за противоконституционни част от измененията и допълненията на Наказателния кодекс, осъществени със Закона за изменение и допълнение на Наказателния кодекс /ДВ бр. 92 от 27.09.2002 г./. Оспорените като противоконституционни разпоредби са следните :

- § 2, в частта, с която се изменя чл. 26, ал. 6 относно текста “както и за престъпления, извършени преди внасянето на обвинителния акт, но невключени в него” ;
- § 6, т. 5, с който се изменя алинея 7 на чл. 43 ;

- § 39, т.2, с който се изменя алинея 2 на чл. 193, в частта “или невменяем” ;
- § 44, с който се допълва алинея 2 на чл. 206 в частта “както и когато вещта принадлежи на дееца, но е обременена със залог” ;
- § 49, с който се създава нова алинея 3 на чл. 217 /а досегашната става ал. 4/ ;
- § 82, с който се създава нова алинея 2 на чл. 343 /а досегашните ал. 2 и ал. 3 стават съответно ал. 3 и ал. 4/ ;
- § 83, с който се създава алинея 2 на чл. 343а /а досегашният текст става ал. 1/ ;
- § 90 от преходните разпоредби.

В искането се поддържа също, че някои от въпросните разпоредби на ЗИД на НК /ДВ, бр. 92 от 2002 г./ освен, че са противоконституционни, не съответстват и на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, по която конвенция Република България е страна, поради което се иска Конституционният съд да обяви соченото несъответствие . Визирани са § 2, в частта, с която се изменя чл. 26, ал. 6 относно текста “както и за престъпления, извършени преди внасянето на обвинителния акт, но невключени в него” , § 49, § 82 и § 83.

В мотивите към искането са изложени аргументи в подкрепа на твърденията ,че :

- оспорените законови разпоредби са противоконституционни поради противоречие с принципи и изрично посочени текстове на Конституцията : принципа за правовата държава /чл. 4/, принципа за равенството на гражданите пред закона /чл. 6/, принципа за разделението на властите /чл. 8/ и презумпцията за невиновност /чл. 31, ал. 3/ ;
- някои от оспорените като противоконституционни законови разпоредби не съответстват и на принципното изискване за справедлив съдебен процес, съдържащо се в чл. 6, т.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, вкл. и на презумпцията за невиновност /чл. 6, т. 2 от конвенцията/.

Производството по делото е във фазата по допустимостта на искането.

Съдът констатира, че е сезиран от субект на инициатива по чл. 150, ал. 1 от Конституцията.

Искането е за установяване противоконституционност на отделни законови разпоредби, както и за установяване несъответствие на някои от тези разпоредби с международен договор, по който Република България е страна. Това е в правомощията на Конституционния съд по чл. 149, ал. 1 т. 2 и т. 4 от Конституцията съответно.

Спазени са и изискванията на Закона за Конституционния съд /ЗКС/ и на Правилника за организацията и дейността на Конституционния съд /ПОДКС/. Но при оспорването на § 39, т.2 от ЗИД на НК /ДВ, бр. 92/2002/, с който е изменен чл. 193, ал.2 от НК - и се иска обявяване противоконституционност в частта “или невменяем”, съдът констатира, че в мотивите се излагат доводи по предмета на спора, без обаче да се посочват противоречия с Конституцията.

Конституционният съд многократно е подчертавал /Опр. от 12.01.1993 и от 9. 02. 1993 г. по к.д. 34/92, Опр. от 1. 06. 1993г. и 6.07.1993 г. по к.д. 11/93, Опр. № 2 от 14. 04.1994 г. по к.д. 1/94, Опр. от 12. 03. 1996 г. по к.д. 3/96, Опр. от 5.02.1998 г. по к.д. 20/97 потребността от посочване противоречията с Конституцията, на които искането се основава, и при констатиран недостатък да се дава указание за отстраняването му. Това се прави с ясната идея Конституционният съд да не отстранява сам неточности, да не “дописва” искането – затова конституционният процес предвижда не друг, а вносителят на искането да отстранява недостатъците. Обосноваването на твърдяното несъответствие с Конституцията е задължително изискване на конституционния процес /чл. 17, ал.1 от ЗКС и чл. 18, ал.1 от ПОДКС/.

Водим от горното, като взе предвид ясното правило на конституционния процес, че съдът може да се произнесе по допустимостта на искането /или част от него/ във всяка фаза на конституционния процес /чл. 25, ал. 3 от ПОДКС/ и съответно да прецени дали да прекрати производството относно засегнатата част от искането, ако недостатъкът не бъде отстранен /чл. 26 от ПОДКС/, и като констатира, че освен посоченото във връзка с оспорения § 39 от ЗИД на НК /ДВ, бр. 92/2002 г./ изискванията на Конституцията, на ЗКС и на ПОДКС са спазени, Конституционният съд приема, че искането е допустимо.

С оглед предмета на делото, респ. материята, която се урежда с оспорените норми, съдът счита, че следва да бъдат конституирани като заинтересовани страни Народното събрание, Министерският съвет, министърът на правосъдието, министърът на вътрешните работи, Върховният касационен съд, Националната следствена служба и Висшият адвокатски съвет.

По изложените съображения и на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 и 4 от Конституцията, чл. 18, ал. 2 и 19, ал.1 от Закона за Конституционния съд и

чл. 19 от Правилника за организацията и дейността на Конституционния съд,
Конституционният съд

ОПРЕДЕЛИ:

1. Допуска за разглеждане по същество искането на Главния прокурор на Република България за обявяване противоконституционност на следните разпоредби на ЗИД на НК /ДВ, бр. 92/2002г./:

- § 2, в частта, с която се изменя чл. 26, ал. 6 относно текста "както и за престъпления, извършени преди внасянето на обвинителния акт, но невключени в него" ; - § 6, т. 5, с който се изменя алинея 7 на чл. 43;
- § 39, т. 2, с който се изменя алинея 2 на чл. 193 в частта "или невменяем";
- § 44, с който се допълва алинея 2 на чл. 206 в частта "както и когато вещта принадлежи на дееца, но е обременена със залог" ;
- § 49, с който се създава нова алинея 3 на чл. 217 /а досегашната ал. 3 става ал. 4/;
- § 82, с който се създава нова алинея 2 на чл. 343 /а досегашните ал. 2 и ал. 3 стават съответно ал. 3 и ал. 4/;
- § 83, с който се създава алинея 2 на чл. 343а /а досегашният текст става ал. 1/;
- § 90 от преходните разпоредби, както и

за установяване несъответствие на

- § 2, в частта, с която се изменя чл. 26, ал. 6 относно текста "както и за престъпления, извършени преди внасянето на обвинителния акт, но невключени в него";
- § 49, с който се създава нова алинея 3 на чл. 217;
- § 82, с който се създава нова алинея 2 на чл. 343;
- § 83, с който се създава алинея 2 на чл. 343а

от ЗИД на НК /ДВ, бр. 92/2002/ с Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /чл. 6, т. 1 и 2/.

2. Конституира като заинтересовани страни по делото: Народното събрание, Министерския съвет, министъра на правосъдието, министъра на вътрешните работи, Върховния касационен съд, Националната следствена служба и Висшия адвокатски съвет, на които да се изпратят преписи от искането и от определението, като им се дава възможност в 20-дневен срок да представят писмени становища и доказателства.

3. Дава указание на вносителя на искането в 7-дневен срок от получаване препис от настоящето определение да бъде направено необходимото уточнение като се посочат противоречията между

оспорената част на § 39 т.2 от ЗИД на НК /ДВ, бр. 92/2002/ относно текста “или неменяем” и Конституцията.

На вносителя на искането да се изпрати препис от определението.

Председател:

Феделчо Беров